

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Бургас , 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на десети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Павел Ал. Ханджиев
Членове:	Илияна Т. Балтова Десислава Д. Щерева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20212001000088 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от “МК С.“ ЕООД, ЕИК *****, против решение № 319 от 21.10.2020 г., постановено по т.д. № 332/2019 г. по описа на Окръжен съд - Бургас.

Въззивникът “МК С.“ ЕООД навежда оплаквания за недопустимост, необоснованост, незаконосъобразност и неправилност на обжалвания съдебен акт, като твърди, че съдът е пропуснал да се произнесе практически по всички искания и възражения на страната. Ищецът, организация за к. у. на права (ОКУП), не разполагал с активна процесуална легитимация да представлява лицата, сочени от него за продуценти на процесните з., тъй като същите не били нейни членове и процесуалната суброгация по отношение на тях била невъзможна. По отношение на нечленове правата на ищеца се простирали само до събиране и разпределяне на възнаграждения, доколкото “П.“ можел да представлява пред съд единствено членовете на чуждестранни ОКУП, с които имал договори за взаимно представителство. Списъкът по чл. 94у, ал. 1, т. 10 ЗАПСП не бил регистър с удостоверителна функция, още повече във вида на представените от ищеца разпечатки от интернет и онлайн-платформи. Не били представени никакви преки доказателства за членство на посочените

в исковата молба продуценти или представителство на процесните световноизвестни творци от страна на ищеца. Не била поискана и съдебна експертиза, с която вещо лице от отдел "А. п." на МК, Националния филмов център или друга компетентна организация да установи има ли реално такива з. и от кого се притежават продуцентските права върху тях.

Твърди се още, че представеният към исковата молба договор от 30.03.2017 г. не бил надлежно прекратен от ищеца и че към датите на претендираното нарушение и на исковата молба, както и към настоящия момент, страните били обвързани от неговото действие. Отправената на 17.01.2019 г. покана за плащане на забавени задължения, съдържаща изявление за последващо под условие и срок прекратяване на договора от 30.03.2017 г., не породила правни последици досежно прекратяването. Както се доказало и от разпита на свидетелите по делото, ответникът е възразил срещу прекратяването на договора и е продължил да заплаща задълженията си, а ищецът е приемал тези плащания без възражение и без връщане, което не се оспорвало и в допълнителната искова молба. От датата на получаване на поканата до датата на исковата молба ответникът бил осъществил 14 броя плащания, получени без противопоставяне от страна на ищеца, което продължавало и до момента. Липсвало, още повече, както съответствие между текста на поканата и съдържащото се в чл.10.2. на договора основание, така и произнасяне по направеното в този смисъл възражение пред първоинстанционния съд.

Не били налице никакви надлежни доказателства, които обективно да установяват, че на 22.02.2019 г. четирите процесни звукозаписа са били излъчени в ефира на Р. "М.". В писмо на МК изх.№ 62-00-144 от 11.03.2019 г. се твърдяло единствено, че се извършва проверка за нарушение на продуцентски права по ЗАПСП. Такова се доказвало единствено с влязло в сила наказателно постановление, каквото не било представено по делото. Показанията на св. А. не били годно доказателствено средство, тъй като представлявали недопустим опит за заместване на писмените доказателства и оспорване истинността на официални документи на държавен орган. Свидетелят признал при разпита си, че предварително е подготвил показанията си, след като прочел преписката, която съдържала констативен протокол и невръчен АУАН. Показанията не следвало да бъдат кредитирани,

тъй като свидетелят бил уведомен и подготвен от ищеца, а и чрез същите се целяло опровергаване на съдържанието на официални документи, от които не се установявало извършено нарушение на правата на п. по делото или да се заместят с тях недопуснатата експертиза.

По отношение размера на обезщетението по делото нямало никакви доказателства, установяващи размер на вреди, претърпени от посочените в исковата молба продуценти, както и размера на реализираните от ответника приходи от излъчване на процесните з., което препятствало определянето на справедлив размер на обезщетението. Необосновано било твърдението на ищеца, че нямало данни за определяне размера на иска, като се правело опит за избягване на доказателствената тежест. Във въззивната жалба се твърди, че е лесно да се провери чрез съдебно-счетоводна експертиза, колко лева рекламни постъпления съответстват на минута програмно време и че на програмно време с процесната продължителност в Р. "М." съответстват рекламни приходи под 50 лв. Определеното от съда обезщетение било прекомерно и несъответстващо на какъвто и да било критерий, като чрез него съдът не обезщетил ищеца, а наказал ответника, но не в полза на държавата, а на частно лице.

Незаконосъобразно било и постановеното от съда разгласяване на диспозитива на атакуваното решение по Б., „24 ч.“ и „Т.“, а ответникът следвало сам да реши в кои медии ще стане публикуването.

Налице били тежки процесуални нарушения при събирането на доказателства. Първоинстанционният съд неоснователно е оставил без уважение доказателствените искания на страната. Отказано било като неотнормисимо искането за представяне от Министерство на културата на административната преписка във връзка с твърдяната от ищеца с писмо изх. № 62-00-144 от 11.03.2019 г. проверка на Р. "М.", а същевременно бил допуснат разпит на свидетел – служител в Министерство на културата, който да възпроизведе съдържанието □, при това неясно доколко достоверно и доколко не. Страната имала правен интерес да установи дали по това производство има влязло в сила наказателно постановление или връчен АУАН, и ако такива липсват, да се изключат показанията на свидетеля от Министерство на културата като недопустими, тъй като е налице забраната по

чл. 164, ал. 1, т. 2 ГПК.

Не било ясно и защо съдът е отхвърлил искането на страната да задължи ищеца на основание чл. 191, ал. 1 ГПК да представи доказателства за членство в „П.“ на посочените в исковата молба продуценти S.C.R. S.R.L., Т. М. и У. М. Г., а именно: заверен препис на заявление за членство, решение на УС на „П.“ по чл.94и¹, ал.6, т.3 ЗАПСП за приемането им за членове; договор по чл.94а¹, ал.2 ЗАПСП, с който п. упълномощават „П.“ да извършва к. у. на с. им права върху процесните з.. Въззивникът твърди липса на процесуална легитимация на ищеца, съответно недопустимост на исковата молба.

Иска се отмяна на решението на първоинстанционния съд и отхвърляне на предявените искове. Алтернативно е направено искане за обезсилване на постановеното решение поради недопустимост на исковата молба и липса на активна процесуална легитимация на ищеца. Претендират се разноси за двете инстанции.

Въззиваемият Сдружение „Д. за к. у. в ч. п. п. на п. на з. и м. в. и на а. и. - П.“ (наричано за краткост „П.“), ЕИК *****, е представил отговор на въззивната жалба, с който я оспорва и иска потвърждаване на обжалваното решение.

Страната твърди, че според чл. 95в, ал. 2, във вр.с чл. 94у, ал. 1, т. 10 ЗАПСП при предприемането на действия от името на своите членове, организацията за к. у. на права не е необходимо да доказва индивидуални права на у., съответно на защита, и има задължение единствено да оповестява своите членове на интернет страницата си. Налице била обърната доказателствена тежест предвид особения контрол, на който организацията подлежала от страна на Министерството на културата. Оповестяването на процесните правоносители до доказване на противното означавало, че същите са членове на ищцовото Д.. Съгласно чл. 72б ЗАПСП за продуцент на процесните з. се смятало лицето, посочено по обичайния за това начин върху съответния запис, поради което не било необходимо представянето на допълнителни документи. Ищецът-въззиваем твърди, че с прекратяването на договора е отправил и изрична забрана за използване на з. от репертоара на Д.то. Поканата за доброволно изпълнение на забавените задължения била

получена от насрещната страна на 21.01.2019 г., в дадения срок не постъпило изпълнение и към 05.02.2019 г. договорът бил прекратен. Съгласно чл. 10.2. от сключения между страните договор от 30.03.2017 г. П. имал право да прекрати с писмено известие договора, дори без да дава предизвестие, ако ползвателят забави заплащане на възнаграждение повече от 14 дни. Противопоставя се на твърденията на въззивника, че приемайки плащания от него след м. януари, се е съгласил с продължаването на срока на договора на основание чл. 301 ТЗ и твърди, че получените плащания касаят само и единствено задължения по издадените фактури в срока на действие на договора, т.е. в периоди преди прекратяването му. Всички останали плащания за периоди след това били незабавно върнати на ответника като неоснователно получени суми. Дори на теория страните да са провели разговори, че договорът няма да се счита прекратен, съгласно чл. 15 от него всички изменения и допълнение щели да бъдат действителни, само ако са направени по взаимно съгласие на страните, изразено в писмена форма.

В отговора на въззивната жалба се твърди също, че с писмо изх.№ 62-00-144 от 11.03.2019 г. от Министерството на културата е посочено, че органът надлежно е констатирал кои з. се излъчват по Р. „М.“ чрез направен от инспекторите във ведомството мониторинг. Възражава се срещу твърденията на въззивника, че св. А. е бил подготвен предварително от ищеца. Като инспектор в Министерството на културата, който неведнъж е проверявал Р. „М.“, свидетелят бил запознат с неговата дейност и си спомнял добре извършената проверка, още повече, че лично е възприел факта, че на 22.02.2019 г. на територията на гр. В. по това Р. са излъчени процесните з.. Твърди се, че свидетелят ги е разпознал като човек с музикална култура на среден потребител, който ги е чувал преди, и което е потвърдено и от направената проверка чрез интернет приложение С., работещо в онлайн режим и на база кратък запис от излъчения звукозапис, удостоверяващо изпълнителя и продуцента на звукозаписа посредством справка в публично достъпни бази данни. Видно от показанията на св. А., установяването на излъчените процесни з. посредством софтуер за разпознаване на з., било въз основа на нарочна заповед на министъра на културата. Свидетелските показания не замествали официалните документи, а възпроизвеждали факти и обстоятелства по извършената проверка.

По отношение на претендиращия размер на вредите се сочи, че е поискан минимумът за всяко нарушение, като използваният от съда механизъм за оценка е възприет от съдебната практика по дела, водени от ОКУП за права за неразрешено използване на произведения от техния каталог. В компетентността на съда било да определи кои два всекидневника и коя телевизионна организация ще избере за разгласяване на диспозитива на решението.

Моли се за оставяне на подадената въззивна жалба без уважение и оставяне в сила на първоинстанционното решение.

Подадена е и **втора въззивна жалба от “МК С.” ЕООД** срещу постановеното по делото по реда на чл. 250 ГПК допълнително решение № 260027 от 02.02.2021 г. Иска се същото да бъде отменено и делото върнато за произнасяне по реда на чл. 250 ГПК съобразно депозираната от ответника молба. Алтернативно се иска да бъде отменено изцяло първоинстанционното решение и да бъде постановено ново, с което се отхвърлят всички предявени искове, или да бъде обезсилено постановеното решение поради недопустимост на исковата молба и липса на активна процесуална легитимация на ищеца по делото. Повтарят се оплакванията, наведени в предявената пред настоящата инстанция въззивна жалба против решение № 319 от 21.10.2020 г., постановено по делото.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил **отговор** на жалбата от Сдружение “Д. за к. у. в ч. п. п. на п. на з. и м. в. и на а. и. - П.“, в който се поддържа, че не е налице основанийето по чл. 250 ГПК за допълване на съдебното решение, тъй като спорният предмет е изчерпан изцяло и съдът се е произнесъл по всички искове, с които бил сезиран. Отделно се възразява срещу изложените във въззивната жалба твърдения като неоснователни и недоказани. Препраща се към аргументите, изложени в отговора на молбата на ответника по чл. 250 ГПК.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид изложените съображения и доводи на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивните жалби са подадени в срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу актове, подлежащи на обжалване, и отговарят на изискванията на закона за редовност, поради което с определение от 12.05.2021 г. са допуснати за разглеждане по същество.

Бургаският окръжен съд е бил сезиран с искиви претенции от Сдружение “Д. за к. у. в ч. п. п. на п. на з. и м. в. и на а. и. - П.” против “МК С.” ЕООД. Ищецът заявил в исковата си молба, че се явява организация за к. у. на на права, създадена на основание ЗЮЛНЦ и чл. 40 ЗАПСП. Бил регистриран на осн. чл. 40а т. 1 (отм.) и чл. 40б, ал. 8 (отм.) от ЗАПСП като Д., носител на първа по ред регистрация за к. у. на сродни на авторското права върху з. и м. в. и бил вписан в регистъра по чл. 94г ЗАПСП. На осн. § 24, ал. 1 от ЗИД на ЗАПСП организацията запазила регистрацията си за същите категории права, видове права и закриляни обекти. Ответникът притежавал лицензия за разпространение чрез наземно аналогово разпръскване в гр. В. на Р.програма с наименование “Р. М.”. На 30.07.2017 т. между страните бил сключен договор, с който на ответника било предоставено неизключителното право за предаване и излъчване в програмата на Р.то за Бургас, В. и Шумен на з., върху които имат права членовете на П. и представляваните от него по силата на договори за взаимно представителство чуждестранни дружества за к. у. на сродни права. На 21.01.2019 г. на ответника била връчена покана от ищеца да плати забавените си задължения по договора, като в същото време ответникът бил предупреден, че ако не изпълни задълженията си в 14-дневен срок, договърът ще се счита прекратен. Прекратяването настъпило на 05.02.2019 г. След прекратяването на договора ответникът продължил да ползва з. от репертоара на П.. Това било установено в рамките на извършена от Министерството на културата проверка по реда на чл. 97 и 98 ЗОПСП. Проверката установила, че на 22.02.2019 г. инспекторите на МК са констатирали, че в програмата на Р. М. - В. се излъчват з. от каталога П., а именно: “В.В.” на I., носител на продуцентски права - S.C.R. S.R.L, Р., член на П.; “L. I.” на В., носител на продуцентски права - Т. М., член на П., носител на продуцентски права за България (лицензиант) - “А. М.” ЕООД, член на П.; “S. М. N.” на D. G., В. R. и J. В., носител на продуцентски права - У. М. Г., носител на продуцентски права за България (лицензиант) - “О. М.” ЕООД, член на П.; “Р. С.” на А. М., носител на продуцентски права - S.C.R. S.R.L, Р.,

член на П.. Тези 3. били използвани от ответника след прекратяването на договора с ищеца без необходимото по закон съгласие и то представлявало нарушение по смисъла на чл. 95 вр. чл. 86, ал. 1, т. 3 ЗАПСП, в резултат на което на правоносителите били нанесени имуществени вреди, които подлежат на обезвреда съгласно чл. 95, ал. 1 ЗАПСП. Ищецът отправил искания: да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца обезщетение в размер на по 500 лв. за излъчването на 22.02.2019 г. на всеки един от четирите звукозаписа, общо 2000 лв., заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва от 22.02.2019 г. до пълното изплащане, както и да бъде осъден ответникът да разгласи за своя сметка диспозитива на решението в два всекидневника и телевизия с национално покритие.

Ответникът “МК С.” ЕООД отговорил на исковата молба. Признавайки сключването на договор с ищеца и наличието на неплатени към датата на поканата за прекратяване на договора задължения, възразил, че след прекратяването на договора е продължил да плаща за излъчваните 3., като от 2017 г. насам бил заплатил на ищеца 19 320 лв. Плащанията били приемани от ищеца без възражения повече от три години. При това положение за излъчването на процесните четири песни било платено. Оспорен бил начина на определяне на исковата сума, без да се знае какви възнаграждения ищецът е плащал на творците.

С обжалваното решение № 319 от 21.10.2020 г. окръжният съд уважил исковете изцяло, като постановил осъдителният диспозитив да бъде разгласен за сметка на ответника във всекидневниците “Т.” и “24 ч.”, както и по Българската национална телевизия.

С второто обжалвано решение № 260027 от 02.02.2021 г. окръжният съд отхвърлил молбата на ответника за допълване на решението от 21.10.2020 г.

При извършената служебна проверка съобразно с правомощията си по чл. 269 ГПК съдът констатира, че и двете обжалвани първоинстанционни решения са валидни и допустими. По същество те са правилни и на осн. чл. 272 ГПК съдът препраща към мотивите им.

В допълнение и по повод конкретните оплаквания във въззивните

жалби:

Възраженията на въззивника за липса на активна процесуална легитимация на ищеца П. са неоснователни. Легитимацията на сдружението произтича от специалните по отношение общите правила по чл. 26, ал. 4 ГПК норми на ЗАПСП. Ищецът се явява надлежно регистрирана организация по смисъла на чл. 40б, ал. 1 ЗАПСП (ред. ДВ бр. 14/20.02.2015 г.), съответно чл. 94б ЗАПСП вр. § 24, ал. 1 ПЗР на ЗАПСП (ред. ДВ бр. 28/29.03.2018 г.). Сдружението е вписано като организация за к. у. на права в регистъра на Министерството на културата. Като надлежно регистрирана организация за к. у. на права ищецът има правото да предяви иск пред съда за защита на чужди авторски права от свое име при условията на процесуална суброгация, извън изискването на чл. 26, ал. 4 ГПК носителят на съответното право да участва в процеса (чл. 95в, ал. 2 ЗАПСП).

Неоснователно въззивникът се оплаква, че договорът между страните не е прекратен и че той е платил за правото да излъчва з. от репертоара на ищеца, поради което претенциите са неоснователни. Видно от Приложение № 1 към договора между страните ответникът-ползвател се е задължил да плаща гарантиран минимум на възнаграждението за правото да излъчва з. в размер на 1050 лв. на месец. Ответникът не е ангажирал доказателства за това, че е изпълнявал точно - в пълен размер и в срок - задълженията си по договора, а от разпечатката, представена от самия него с отговора на исковата молба, става ясно, че месечните му плащания са били в по-малък размер. Ето защо той е бил поканен от ищеца да заплати просрочените към 17.01.2019 г. задължения в размер на 7141,67 лв. и след като не е сторил това договорът е бил развален поради неизпълнение. Извършените след датата на прекратяването плащания погасяват стари задължения и не могат да обосноват извод, че договорът е продължил да действа.

Неоснователно е и оплакването за недоказаност факта на излъчването на процесните четири звукозаписа в ефира на Р. М.. Тези обстоятелства се установяват по достатъчно убедителен начин от представените писмени доказателства (писмо изх. № 62-00-144 от 11.03.2019 г. на МК, Дирекция "А. п. и с. му п. и кореспонденция по повод проверката) и от показанията на свид. А., който в качеството на инспектор в МК, Дирекция "А. п. и с. му п., е

участвал проверката, установила излъчването.

Размерът на дължимото обезщетение за нарушеното право по чл. 95 ЗАПСП е определен в съответствие с разпоредбата на чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП. След като е в минималната предвидена от закона стойност, размерът му не подлежи на нарочно доказване и установяване.

На последно място, неоснователно е оплакването против постановения от съда начин на разгласяване на диспозитива на решението. На осн. чл. 95б, т. 6 ЗАПСП тази преценка е в правомощията на съда.

Не могат да бъдат споделени и възраженията на въззивника против постановеното по делото допълнително решение. Изцяло следва да се подкрепи тезата на окръжния съд, че допълнително решение съгласно чл. 250 ГПК може да се постанови, когато съдът не се е произнесъл по предявен иск, по въведено от ищеца основание на иска или по защитно възражение за задържане или прихващане. Тъй като случаят не е такъв, допълнително решение не може да бъде постановено.

По тези съображения обжалваните решения, с което първостепенният съд е стигнал до същите крайни правни изводи, като правилни и законосъобразни, ще се потвърдят.

Поради изхода на делото в полза на въззиваемия ще се присъдят сторените от него разноски в размер на 400 лв. съобразно с представения списък по чл. 80 ГПК.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 319 от 21.10.2020 г. и решение № 260027 от 02.02.2021 г., и двете постановени по т.д. № 332/2019 г. по описа на Окръжен съд - Бургас.

ОСЪЖДА “МК С.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на у.: гр. Бургас, ж.к. Л. бл. ****, вх. 2, ет. 1, да заплати на Сдружение “Д. за к. у. в ч. п. п. на п. на з. и м. в. и на а. и. - П.“, Булстат *****, със седалище и адрес

на у.: гр. София, ул. Ц. А. № **, сумата 400 лв - разноси за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____